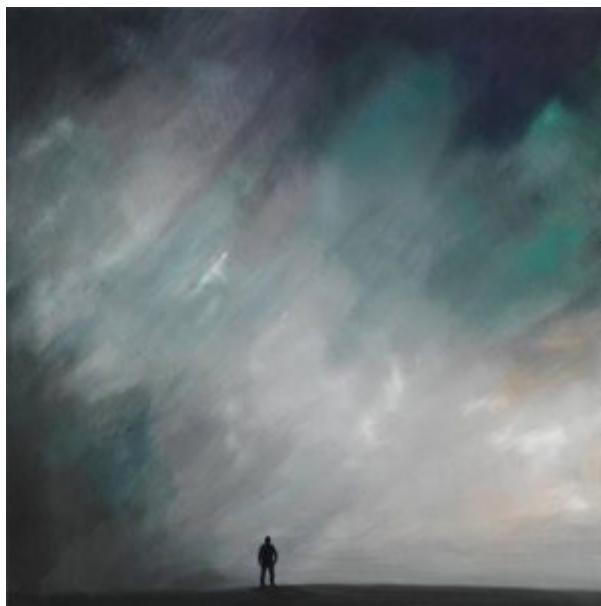

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ — ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΝΟΗΤΟΥ

Ιστορικά, η ψυχαναλυτική δραστηριότητα άρχισε σαν ιατρική πρακτική. Ο Φρόντ χρειάστηκε ένα τέταρτο του αιώνα μέχρι να αποφασίσει -στο δοκίμιό του «Το ζήτημα της ψυχανάλυσης από μη γιατρό» («La question de l'analyse profane»)-ότι για να ασκήσει κανείς την ψυχανάλυση είναι λιγότερο σημαντικό το να έχει σπουδάσει ιατρική απ' ό,τι το να γνωρίζει λογοτεχνία,

εθνολογία, ιστορία- θα προσέθετα ότι πρέπει να γνωρίζει, επίσης, και φιλοσοφία και πολιτική θεωρία.

Δεν ξέρω πόσο χρόνο χρειάστηκε ακόμη ύστερα από αυτό η Αμερικανική Ψυχαναλυτική Εταιρεία για να παραδεχτεί ότι η διδακτορική διατριβή στην ιατρική δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου να ασκήσει κανείς την ψυχανάλυση.

Σήμερα, έχουμε φθάσει εντελώς στο άλλο άκρο. Σήμερα, όλα επιτρέπονται. Σήμερα, έχει διαμορφωθεί μια σχεδόν ενιαία γραμμή που συνδέει την ψυχανάλυση με τη χαρτομαντεία και την αστρολογία, και όπου ενδιάμεσοι σταθμοί είναι η παροχή ψυχοσυμβουλών κατ' έμπνευση, η σεξολογία, οι διάφορες εκδοχές του μπιχεβιορισμού. η πρωταρχική κραυγή, κ.λπ. Μπορείτε μόνοι σας να συμπληρώσετε τον κατάλογο.

Ο κοινός παρονομαστής όλων αυτών των πρακτικών -από την πιο αυστηρή ψυχανάλυση μέχρι τις πιο εκφυλισμένες και τις πιο ευφάνταστες σημερινές παραλλαγές της- είναι η ιδέα της

θεραπείας. **Θεραπεία μπορεί να σημαίνει δύο τινά: πρώτον, επειδή υποφέρει κανείς, έχει έντονη επιθυμία να ανακουφιστεί- δεύτερον, επειδή παρεκκλίνει κανείς από μια ορισμένη νόρμα, έχει την ανάγκη να «αναμορφωθεί».** Πάντως, και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση εγείρονται ερωτήματα που είναι σχεδόν αδύνατον να αντιμετωπιστούν ερωτήματα αβυσσαλέα, σχετικά με τον σκοπό ή τους σκοπούς της ψυχανάλυσης.

Το να μιλάμε για παρέκκλιση από μια νόρμα συνεπάγεται ότι γνωρίζουμε τι είναι και τι θα έπρεπε να είναι αυτή η νόρμα- και, επίσης, ότι είμαστε έτοιμοι να την υπερασπιστούμε. Μια νόρμα μπορεί να είναι είτε βιολογική είτε κοινωνική.

Στο δικό μας τομέα, δηλαδή στον τομέα της ψυχανάλυσης, παρά τις επίμονες προσπάθειες να καθοριστεί τι είναι μια «νορμάλ» εξέλιξη ή η είναι μια «νορμάλ» σεξουαλικότητα, δεν έχει κανένα νόημα να καθορίσουμε μια βιολογική νόρμα.

Δεν έχουμε και δεν μπορούμε να έχουμε ένα στερεότυπο κανονιστικό για το **τι θα έπρεπε να είναι μια «νορμάλ» ψυχή.** Ας θυμηθούμε απλώς και μόνο την παρέκβαση του Φρόντ σε ένα από τα τελευταία κείμενά του -«Ολοκληρωμένη και ανολοκλήρωτη ψυχανάλυση» («Analyse terminée et analyse interminable»). Ο Φρόντ σ' αυτό το κείμενο ρωτά τον αναγνώστη του, για ποιο λόγο θα έπρεπε την αμφισεξουαλικότητα να τη θεωρούμε «μη νορμάλ»- και απαντά, απερίφραστα, ότι δεν υπάρχει κανένας τέτοιος λόγος.

Ακροβάτες στο σχοινί. – Χοσέ Ριμπέρα – 1634

Στην ψυχανάλυση, λοιπόν, δεν έχει κανένα νόημα να καθορίσουμε μια βιολογική νόρμα. Ωστόσο, εξίσου, δεν μπορούμε να δεχτούμε. χωρίς κριτική και αντίλογο, ότι οι ισχύουσες κοινωνικές νόρμες είναι ορθές. Μια κοινωνική νόρμα είναι κοινωνικά θεσμισμένη: δεν υπάρχει ανάγκη να αποδείξουμε τη σχετικότητά της στον χώρο και τον χρόνο. Γνωρίζουμε, λοιπόν, ότι η ομοφυλοφιλία εδιώκετο

ποινικά σε πολλές χώρες μέχρι και το 1960.

Γνωρίζουμε, επίσης, τη σκληρή τιμωρία που επέβαλαν τα βρετανικά δικαστήρια λόγω ομοφυλόφιλων σχέσεων στον Όσκαρ Γουάιλντ και τον Ανταμ Τούρινγκ, στο τέλος του 19ου αιώνα (ο δεύτερος εξωθήθηκε στην αυτοκτονία μετά την αποφυλάκισή του). Σήμερα ακόμη, στο τέλος του 20ού αιώνα, ο σοδομισμός και οι στοματικές σεξουαλικές σχέσεις αποτελούν αδικήματα που τιμωρούνται με πολλά χρόνια φυλάκισης στη Γεωργία των Ηνωμένων Πολιτειών- ενδεχομένως και σε άλλες Πολιτείες.

Γενικότερα, και χωρίς να προχωρήσουμε πιο πέρα, σύμφωνα με τις έως τώρα ιστορικές και εθνολογικές μας γνώσεις, η ψυχανάλυση δεν θα μπορούσε να στηρίξει την ορθότητα των κοινωνικών κανόνων στον σεξουαλικό τομέα. Εάν το έπραττε, όπως συνέβαινε επί δεκαετίες, τότε, η ψυχανάλυση θα δεχόταν την εντελώς δικαιολογημένη μομφή που προσαρμόζεται στις υπάρχουσες κοινωνικές νόρμες. Βλέπουμε, λοιπόν, εδώ, μια αναγκαία σύνδεση ανάμεσα στα ψυχαναλυτικά και τα πολιτικά προβλήματα (με την πιο ριζική έννοια του πολιτικού στοιχείου: αυτό που έχει σχέση με τη θέσμιση της κοινωνίας και το περιεχόμενό της).

Μας προβληματίζει όμως εξίσου η ιδέα του ψυχικού πόνου, ανεξάρτητα από τα αισθήματα συμπάθειας που το φαινόμενο αυτό ξυπνά μέσα μας.

Κάθε ανθρώπινη ζωή περιλαμβάνει αναγκαστικά τον πόνο. Όμως, **ποιοι είναι εκείνοι που θα ορίσουν τα σύνορα ανάμεσα στον «νορμάλ» και τον «μη νορμάλ» πόνο** (εκτός κι αν θέλουν να παραστήσουν τους υπερασπιστές ενός συγκεκριμένου προτύπου «ψυχικής υγείας»); Πολλά, λοιπόν, τα ερωτήματα που ανακύπτουν. Πρέπει να δεχτούμε το ψυχοθεραπευτικό αίτημα των ανθρώπων που υποφέρουν, επειδή εγκαταλείφθηκαν από τον φίλο ή τη φίλη τους; Πρέπει να αγνοήσουμε το γεγονός ότι τόσοι άνθρωποι γύρω μας, κάθε φορά που αντιμετωπίζουν μια δύσκολη κατάσταση, ξεσπούν στα Valium και στα Temesta και σε διάφορα άλλα τέτοιου είδους χάπια; Και, εάν ναι, τότε, γιατί δεν παραχωρούμε τη θέση μας στους ειδικούς της ψυχοφαρμακολογίας

Ο Φρόιντ έχει δώσει έναν φαινομενικά άμεμπτο ορισμό για τον σκοπό (και τους σκοπούς) της ψυχανάλυσης. Σύμφωνα λοιπόν με τον ορισμό του Φρόιντ, **σκοπός της ψυχανάλυσης είναι: «η αποκατάσταση της ικανότητας να αγαπάμε και να εργαζόμαστε».** **Αλλά να αγαπάμε τι; Και ακόμη πιο προβληματικό, να εργαζόμαστε προς τι;**

Θέλουμε να αποκαταστήσουμε την ικανότητα της εργασίας σ' ένα εργοστάσιο που λειτουργεί σύμφωνα με το σύστημα των Φορντ και Τέιλορ; Δηλαδή η δουλική υποταγή στις υπάρχουσες συνθήκες εργασίας θα ήταν έγκυρος δείκτης ψυχικής υγείας; Μα, η εργασία αποτελεί αξία στο βαθμό που οι ίδιοι οι σκοποί της είναι θετικά επενδεδυμένοι· χωρίς αμφιβολία, αυτή η θετική επένδυση έχει έναν κοινωνικά θεσμισμένο χαρακτήρα. Η αγάπη πάλι, θέτει άλλα ερωτήματα. Ιδίως, ερωτήματα που αναδύονται από το ακαθόριστο του περιεχομένου της, από τον μη προσδιορισμό χαρακτήρα του αντικειμένου της, από την αινιγματική σχέση της με τον χρόνο.

Ο Φρόιντ μίλησε, επίσης, με ταπεινότητα για την ψυχανάλυση, χαρακτηρίζοντας την ως **μια πρακτική που αποσκοπεί να οδηγήσει το άτομο από τον νευρωτικό πόνο στον κοινό ανθρώπινο πόνο.**

Η παραπάνω διάκριση, κατά την άποψη μου, είναι εμφανής σε όσους έχουν κάποια οικειότητα με την ψυχική ζωή. Όμως, και πάλι, θα ήταν μάταιο να ελπίσουμε ότι θα μπορέσουμε να διαχωρίσουμε αυστηρά αυτές τις δύο καταστάσεις.

Έρχομαι τώρα στο ωραίο και θαρραλέο κείμενο του Λώρενς Γιάκομπσον (σημ.: ένας από τούς συμμετέχοντες στο ψυχαναλυτικό συνέδριο για το οποίο υπάρχει αναφορά στον πρόλογο), στο σημείο μάλιστα που περιγράφει το πρόβλημα δύο ασθενών του: την μη αυθεντικότητα της σχέσης τους με την ίδια τη ζωή τους. Με αγγίζει ιδιαίτερα αυτή η αίσθηση. Επιπλέον, προσωπική, δεν θα μπορούσα ποτέ να γίνω ο φίλος κάποιου που θα αισθανόμουν ότι του λείπει η αυθεντικότητα. Όμως το πρόβλημα έγκειται ακριβώς στον όρο «αισθάνομαι» (feel). Δεν αμφιβάλλω καθόλου για τη σημασία του. αλλά ούτε και για την ικανότητά μου να πω ποιος

είναι αυθεντικός και ποιος δεν είναι. Ωστόσο, είμαι τελείως ανίκανος να το εκφράσω με αφηρημένες λέξεις. Για μένα, είναι κάτι ανάλογο με τη διαφορά που υπάρχει, ας πούμε, ανάμεσα στον Μπετόβεν και στον Σαιν-Σανς. Για τη λογοτεχνία, η μη αυθεντικότητα -«οι κενοί άνθρωποι, οι υπερφίαλοι άνθρωποι»/ («the hollow men, the stuffed men», όπως λέει ο Τ. Σ. Ελιοτ-αποτελεί ένα αντικείμενο μελέτης καθ' όλα νόμιμο. Αλλά ακόμη και για τα λογοτεχνικά πρόσωπα, ποιος θα μπορούσε να πει με βεβαιότητα εάν η Μανταμ Μποβαρύ υπήρξε αυθεντική ή όχι; Ίσως, μοναδική στιγμή αυθεντικότητας στη ζωή της να ήταν η στιγμή της αυτοκτονίας της -αλλά σ' αυτή την περίπτωση δεν θα μας χρησίμευε σε τίποια να το ξέρουμε.

Η πολιτική διάσταση της ψυχανάλυσης

Η ψυχανάλυση εμπεριέχει μια πολιτική διάσταση, που είναι αδύνατον να την αγνοήσουμε. Φυσικά, με τον όρο πολιτική δεν εννοώ το επάγγελμα του κ. Κλίντον ή του κ. Τζίνγκριτς (ήταν ο επικεφαλής των Ρεπουμπλικάνων στο Κογκρέσο), αλλά τα προβλήματα και τις δραστηριότητες που σχετίζονται με τη θέσμιση της κοινωνίας. Έτσι, αναπόφευκτα, η ψυχανάλυση εμπλέκεται στις διαμάχες που αφορούν τις πολιτικές ιδέες και δραστηριότητες. Με την έννοια αυτή, η ψυχανάλυση είναι πρακτική δραστηριότητα, η οποία ανήκει στο χώρο της δόξας (δηλαδή της γνώμης, με την αρχαιοελληνική έννοια) και όχι της επιστήμης. Και αυτό το συνειδητοποιούμε κάθε φορά που αναρωτιόμαστε σχετικά με τους στόχους της ψυχανάλυσης.

Οι στόχοι της ψυχανάλυσης αφορούν υποχρεωτικά ένα κοινωνικό άτομο. Ειδικότερα, αφορούν τη σχέση αυτού του ατόμου με τον εαυτό του και με τον άλλο. Επιπλέον, πέρα από τον κάθε μεμονωμένο «άλλο», αφορούν τη σχέση αυτού του ατόμου με ένα περιβάλλον προσδιορισμένο από την κοινωνική οργάνωση.

Πάντως, είναι εντελώς απρόσφορο να απαιτούμε από την ψυχανάλυση να πραγματοποιήσει μια «μεταστροφή στις σχέσεις».

Πρώτα απ' όλα, η ψυχανάλυση πάντα λαμβάνει υπ' όψιν τις σχέσεις του ασθενούς με το περιβάλλον του. Ο Φρόυντ ποτέ δεν έπαψε να μιλάει για τις σχέσεις των ασθενών του με τον περίγυρό τους. Όμως το πρόβλημα που αντιμετώπισε ο Φρόυντ τότε είναι ακριβώς το ίδιο με το πρόβλημα μιας ψυχανάλυσης που θα ασχολείτο σήμερα με το σύνολο των σχέσεων του ψυχαναλυόμενου: η αποτυχία του να αναγνωρισθεί σαφώς ότι πέρα από κάθε συγκεκριμένο «άλλο», η ψυχανάλυση συνεπάγεται -και στην πρακτική και στη θεωρία της- όλο το δίκτυο των ανώνυμων και απρόσωπων θεσμών και σημασιών.

Όταν στην ψυχανάλυση μιλάμε για «μοραλιστικές» ή «ηθικές παραμέτρους» πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν πως ο μοραλισμός και η ηθική -αντιθέτως με ότι ισχυρίζεται η χριστιανική και μεγάλο μέρος της φιλοσοφικής παράδοσης- αποτελούν ασφαλώς μια διάσταση της πολιτικής. Και, πάντως, σε κάθε περίπτωση, ο μοραλισμός και η ηθική δεν διαχωρίζονται από την πολιτική.

Ως προς το θέμα των σχέσεων ψυχανάλυσης- πολιτικής, θα παρουσιάσω τις απόψεις μου αναγκαστικά με τρόπο δογματικό. Εξάλλου, στο πεδίο αυτό, δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει μια εκ των προτέρων «θεμελίωση»: μόνον εκ των υστέρων είναι δυνατόν να δώσει κανείς λογική αιτιολογία.

Η ψυχανάλυση και η πολιτική, ουσιαστικά, έχουν το ίδιο αντικείμενο: την αυτονομία των ανθρωπίνων όντων. Εάν αναγνωρίσουμε τον θεμελιωδώς κοινωνικό χαρακτήρα των ανθρώπων, τότε, βλέπουμε ότι η αυτονομία (και η ελευθερία) είναι υποχρεωτικά ατομική και συλλογική.

Δεν μπορώ να ζήσω εντελώς μόνος -και μόνος δεν θα μπορούσα ποτέ να είχα γίνει άνθρωπος. Δεν μπορώ, επιπλέον, να εξαφανίσω τούς άλλους. Συνεπώς, το ερώτημα τίθεται ως εξής: πώς μπορώ να είμαι ελεύθερος, εάν είμαι υποχρεωμένος να ζω σε μια κοινωνία στην οποία ο νόμος καθορίζεται από κάποιον άλλον; Η μόνη αποδεκτή απάντηση συνίσταται στο να πω: έχω την ουσιαστική δυνατότητα να συμμετέχω ισότιμα με οποιονδήποτε άλλον στη διαμόρφωση και στην εφαρμογή του νόμου. Και αυτό

είναι το πραγματικό νόημα της δημοκρατίας.

Πώς μπορώ όμως να είμαι ελεύθερος εάν με κυβερνά το ασυνείδητό μου; Αφού δεν γίνεται ούτε να το εξαφανίσω ούτε να το απομονώσω, η μόνη απάντηση είναι: μπορώ να είμαι ελεύθερος εάν διαμορφώσω μια άλλου τύπου σχέση με το ασυνείδητό μου μια σχέση χάρη στην οποία θα είμαι σε θέση να ξέρω, στο μέτρο του δυνατού, τι μου συμβαίνει- μια σχέση που θα μου επιτρέψει να ελέγχω, στο μέτρο του δυνατού, ό,τι από το ασυνείδητό μου περνάει στην καθημερινή εξωτερική μου δραστηριότητα. Και αυτό ακριβώς είναι που ονομάζω εδραίωση μιας στοχαστικής και αποφασίζουσας υποκειμενικότητας.

Είναι εύκολο να δείξουμε ότι μια αυτόνομη κοινωνία είναι εφικτή μόνο εφόσον αποτελείται από αυτόνομα άτομα. Είναι εύκολο να δείξουμε, επίσης, ότι αυτόνομα άτομα μπορούν να υπάρξουν μόνον μέσα σε μια αυτόνομη κοινωνία. Κι αυτό, διότι μόνο με την ουσιαστική άσκηση της αυτονομίας αναπτύσσεται η αυτονομία- εξάλλου, μια εκπαίδευση προσανατολισμένη προς την αυτονομία των ατόμων μπορεί να υπάρξει μόνο σ αυτό τον τύπο κοινωνίας.

Είναι σαφές ότι την αυτονομία δεν μπορούμε ούτε να την επιβάλουμε ούτε να τη «διδάξουμε».

Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε ως ψυχαναλυτές είναι να βοηθήσουμε τον ψυχαναλυόμενο να προχωρήσει προς την αυτονομία, πράγμα που προϋποθέτει ταυτόχρονα μια ορισμένη γνώση και μια ορισμένη δραστηριότητα.

Η επίτευξη της μεταφοράς αυτής της γνώσης είναι ο σκοπός της ψυχαναλυτικής ερμηνείας, η οποία θα επιτρέψει ακριβώς στον ψυχαναλυόμενο να προσεγγίσει τα κρυφά και απωθημένα κίνητρα και ορμές του. Όμως πρέπει να οδηγήσουμε τον ψυχαναλυόμενο με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνει σταδιακά ο ίδιος ικανός να αναπαραγάγει την ψυχαναλυτική ερμηνεία μόνος του.

Η ψυχανάλυση είναι μια δραστηριότητα πάνω στον εαυτό μας, ένας στοχασμός του εαυτού μας για τον εαυτό μας. Η ψυχανάλυση είναι

η επίτευξη της ατομικής αυτονομίας, μέσω της αποτελεσματικής άσκησης της με τη βοήθεια κάποιου άλλου προσώπου. Η δραστηριότητα αυτού του άλλου προσώπου, δηλαδή του ψυχαναλυτή -που τα όριά της καθορίζονται ανάλογα με τις ανάγκες της ψυχαναλυτικής διαδικασίας, από τον ψυχαναλυόμενο, σε σχέση με την εξέλιξη της πορείας του-, δεν είναι εφαρμογή μιας τεχνικής αλλά μιας πράξης. Δηλαδή είναι η δράση ενός προσώπου που προσφέρεται να βοηθήσει ένα άλλο πρόσωπο ώστε να κατακτήσει τη δυνατότητά του για αυτονομία. Στο βαθμό που το συγκεκριμένο περιεχόμενο αυτού του σκοπού δεν είναι εκ των προτέρων καθορισμένο -και δεν μπορεί να είναι, αφού προϋποθέτει την απελευθέρωση των δημιουργικών ικανοτήτων του ριζικού φαντασιακού του ψυχαναλυόμενου- η δραστηριότητα αυτή είναι δημιουργία- με άλλα λόγια, είναι ποιήσεις (ελληνικά στο κείμενο).

Βλέπω, λοιπόν, στην ψυχανάλυση μια πρακτικο-ποιητική δραστηριότητα. Αυτό ακριβώς το χαρακτηριστικό της ψυχανάλυσης καθορίζει, επίσης, και τα άλλα δύο επαγγέλματα που ο Φρόυντ θεωρούσε «αδύνατα»; την παιδαγωγική και την πολιτική.

Η ψυχανάλυση -όπως η πολιτική και όπως η παιδαγωγική- είναι η δραστηριότητα μιας αυτονομίας σε μια άλλη δυνητική αυτονομία. Ο σκοπός και των τριών επαγγελμάτων συνίσταται στο να δημιουργήσουν αυτές τις νέες μορφές που είναι τα αυτόνομα άτομα και η αυτόνομη κοινωνία.

*****

✘ Κυκλοφόρησε στη Γαλλία το βιβλίο τον Κορνήλιου Καστοριάδη «*Figures du pensable*» (εκδ. Seuil) που ο τίτλος στα ελληνικά του, σε ελεύθερη απόδοση, θα ήταν «Μορφές τον νοητού». Πρόκειται για το πρώτο βιβλίο του που εκδίδεται μετά το θάνατό του, τον Δεκέμβριο του 1997 -συμπληρώνονται αυτές τις ημέρες δύο χρόνια από τότε-, ένα βιβλίο το οποίο πρόλαβε ο ίδιος να ετοιμάσει και το οποίο αποτελεί μικρό μέρος από τα ογκώδη ανέκδοτα γραπτά του. (Το πολύτιμο αυτό υλικό επεξεργάζεται τώρα ο «Σύλλογος Κορνήλιος Καστοριάδης»/ «*Association*

Comellius Castoriadis» που ίδρυσαν στο Παρίσι μαθητές, φίλοι και η οικογένειά του, και που πρόεδρος του είναι ο επιφανής ιστορικός Πιέρ Βιντάλ-Νακέ). Ειδικότερα, σημειώνουμε ότι το βιβλίο «Figures du pensable» αποτελεί τον έκτο και τελευταίο τόμο του έργου του Κορνήλιου Καστοριάδη «Σταυροδρόμια του λαβύρινθου». Σ' αυτό τον έκτο τόμο περιλαμβάνονται κείμενα και μελέτες που προσεγγίζουν θέματα μεγάλα και πολύ διαφορετικής τάξης: την ανθρωπογονία στον Αισχύλο, τα όρια της «ορθολογικότητας» του καπιταλισμού, τα όρια της ψυχανάλυσης, τη δημοκρατία ως ρητή αυτοθέσμιση της κοινωνίας. Από το βιβλίο του Κορνήλιου Καστοριάδη «Figures du pensable» και από το κεφάλαιο «Ψυχή», η «Βιβλιοθήκη» δημοσιεύει σήμερα ως μικρή υπόμνηση στην επέτειο των δύο χρόνων από τον θάνατό του- το ακόλουθο κείμενο. Είναι απόσπασμα από το εκτενές κείμενό του για το ψυχαναλυτικό συνέδριο «Building Bridges: A Conference on Psychoanalysis and Culture» που οργάνωσε, τον Νοέμβριο του 1997. στη Νέα Υόρκη, το William Allanson White Institute.

*****

Μετάφραση – επιμέλεια – Τ.Παπαδοπούλου / Ελευθεροτυπία
10-12-99 / les carrelours du labyrinthe VI / SEUIL, (ΠΑΡΙΣΙ)
1999 / ΣΕΛ. 303 / ΤΙΜΗ: 130 ΓΑΛΛΙΚΑ ΦΡΑΓΚΑ

Πηγή/φωτογραφίες: [Αντικλείδι, antikleidi.com](http://antikleidi.com)